

**Κι' ό Κοροφάτης με χολή
ρίχνει πέτρας σ'τη Βουλή.**

Κόμος άπάνω σου χυμψ
σάν θάλασσ' άφρισμένη,
σ' έλιθεδύθησαν γυμιά,
Βουλή σφοραζομένη.

Ουαί σου...οι σωρούς πατρών ζητούσαν να σε θάψουν,
έφ' έπλου λόγχη, τζότζα μου, φωνάζει κάθε βάρδα,
μά και ρουκέταις σουρριζαν με πόθο να σε κάψουν
γιατί και σό πολλές φορές μου καίς τή φυλλοκάρδα.

Πέτρας ρουκέταις ξαφνικό,
ρεθμα σ' έπηρε λαϊκό,
κι' έπασε' μπρός σ'α πόδα μου μεγάλο βαρελότο
χωρίς να κάνει κρότο.

Γιό σένα, τζότζα, δέν μιλούν
με σεδασμό σάν πρώτα,
σέ' έρξουν, σέ' λιθοβολούν,
σού ρίχνουν βαρελότα.

Άλλ' έμεις εύχομαι κι' έγώ να πάθης περισσότερα
κι' άκόμη τρίς χειρότερα,
γιατί δέν έβαλες μυαλό, Βουλή σφοραζομένη,
και με κρατείς Πρωθυπουργό με την δεδηλωμένη.

Χίλιες φορές έφώναξα πώς θα σε παραιτηθώ
κι' άνάπαυι σ'την Κέρκυρα θα πάω να ζητήσω,

χιλίαις φορές δέν άφησες τό κέφι μου να γίνη
και μ' άπαγορευτήσως ποτίσονται λαγηνι.

Ένα κελλι' λαχτάρια σέ μοναστηρι νερα,
μά σό με θέλεις σ'την Άρχή για να πονή μονάχα.
Γιό τέτοια μέμολα Βουλή ποιος πέτρας δέν θα δράξη;
γι' αυτήν μπορούν να σηκωθούν μονάχι των κι' οί λιθοι...
άρνήθηκα τόν Γούναρη πριν τρίς άλέκτωρ κράξη,
μά και μ' αυτήν την άρνηται αυτή δέν μ' άπαρνήθη.

Και μετά τόσα τρομερά
δέν μ' επιτρέπει σάν σκληρά
να φύγω, να παραιτηθώ,
και ξένοχωτος να ξαπλωθώ
για πάντα σ'της Δουκάτης,
άλλά μου κάνει πλάτατι.

Γιό τούτο σ'ο κατάσχοη την γράφω τού διαβόλου
και μ' όσα κι' αν της κάνουμε δέν την πονώ καθόλου,
και μ' όλους την πετροβολώ κι' από μπροστά και πίσω
σάν θέλη σώνει και καλά, να μην άποκηρώσω.

Πλέετες γυμιά σφενδόνας,
φέρετ μου γυμιά κερώναις
κατεπάνω της να ρίξω
και να την άποκηρώσω.

Σβύστε της Βουλής τα φάτα,
κλειστεί την με λουκέτα,
φέρετέ μου βαρελότα,
τρακατρούκα και ρουκέτα,
να την κάψω με μαχός μου, να καθ' να γίνη σάκτι,
νάβγη της καρδιάς μου τάκτι.